

Jukolassa Impivaaran palon jälkeen

JUHANI. Oi armonliiton enkelit! istuuhan henki juuri nokkani kärjessä vallan lähtemäisillänsä, lähtemäisillänsä.–Jos on talossa lihaa ja olutta, niin tuokaat esiin.–Kas se vasta leikki oli, löylytys, jota muistamme.–Tuokaas lihaa ja lämmitettyä olutta kalliin henkemme ja sielumme tähden.

JUHANI. Sentähden riemuitkaamme, että se retki on päätetty ja että seisomme lämpöisessä pirtissä taas.–Tuossahan tuodaan meille ruokaa ja juomaa ja tuossa kaksi valtaista lyhdettä kiiltäviä olkia. Kiittäkäämme Jumalaa, armaat veljet!

Mutta iloisesti leimusi koivuinen pystyvalkia, jonka herttaisessa hauteessa veljekset itsiänsä mieluisasti lämmittelivät. Siinä hetken seistyänsä, seitsemän miehen rivissä, siirtyivät he pöytään, nauttimaan lihaa, leipää, makkaroita ja lämmitettyä olutta, jonka kaiken heille nahkapeitturin emäntä, armoitteleva vaimo rakensi.

Aleksis Kivi, Seitsemän veljestä (6. luku)

Aholla he istuvat nyt kiehuvan lihapadan ympärillä. Kaksi vuorokautta olivat he matkan päästä vartioinneet lihoja korvessa, mutta kenkään ei käynyt niitä korjaamaan, ja näkyi siis tulevan tuosta verraton haaskio. Silloin päättivät he käyttää hyödyksensä noita muhkeita kasoja metsässä ja elää oikein jalosti lihapadan ääressä aika tuonemmaksi. Niin tapahtui. He kantoivat otukset aittaansa, joka täyttyi lihasta, ja orret peittyivät riippuvista vuodista. Ja nytpä kiehui molskien ja kuohuen hirveän suuri lihapata kantoisella aholla lähellä pirttiä, kiehui melkein lakkaamatta aamusta iltaan, ja täysinä ponnistelivat veljesten vatsat.

TIMO. Kiitos Viertolan herralle tästäkin atriasta.

Aleksis Kivi, Seitsemän veljestä (9. luku)

JUHANI. Poikia kuin tervaskannon päitä; ja ruokkii kuin mies sekä pojat että karjat. - Mutta veljet, veljet, jouduttakaa jo päivällinen pöytään; sillä mahani rupee motkottelemaan. Pane mujua, pane kiehuvaa mujua tuon nauriin paistavalle kyljelle tuossa. - Kenenpä on vuoro lähteä nauriita varkasiin?

SIMEONI. Minunpa on taasen käyminen synnin työhön.

JUHANI. Henkemme piteiksi täytyy meidän hieman nypistellä toisen omasta. Jos tämä on syntiä, niin on se niitä pienimpiä kuin tehdään tässä matoisessa maassa. Ja katso, jos kuolen ilman muuta synninmerkkiä kirjassani, niin eihän tuo pieni variksenjalka minua juuri estäisi pääsemästä vähän parempaan elämään. Siitä oikeasta hääsalista minua piankin nääsättäisi ulos, sen mä kyllä luulen, mutta ainahan annettaisi pojalle siellä jokin ovenvartijan virka, ja sekin olisi hirmuisesti lystiä. - Niin, uskokaamme niin, ja ottakaamme suruttomasti mitä kerralla kupuamme mahtuu.

AAPO. Mutta katsonpa jo parhaaksi että heitämme Kuokkalan naurismaan ja etsimme itsellemme toisen. Vähentyminen päivä päivältä saattaa pian omistajan vartioimaan maatansa yöt ja päivät.

Aleksis Kivi, Seitsemän veljestä (1. luku)

Mutta hetken mentyä, rohkenivat he astua sisään jälleen, vaatien ehtoollista tuikealla äänellä. Kauan antoi Simeoni heidän ärjä ja tuiskahdella, nousipa kuitenkin lopulta ylös, otti orsilta päreen, halkaisi sen keskeltä ja viritti palamaan tuon kaitaisen pirstaleen. Tämän valossa ammensi hän padasta kryynivelliä tytöille, mutta ei juuri runsaasti, ainoastaan kaksi, kolme kauhallista. Siitä kantoi hän pöytyrin laukkutuolille, käskien lapset syömään, mutta padan peitti hän taikina-sammion kannella ja asetti sen painoksi vielä raskaan havutukin nurkasta. Tähän annokseenpa eivät tyytyneetkään lapset, he vaativat enemmän, tahtoivat ainakin leipää lisäksi; ja heleätä itkua lasketti pieni Venla, nokkela tyttö. Puri silloin Simeoni leivän syrjästä pienen, tuskin miehen peukalon suuruisen palan ja tarjosi sen tytölle. Mutta tämä, nähtyään sen pienoisuuden, ei siitä huolinut, vaan tuiskaisi vihaisesti kädellänsä, ja kauas perillen singahti leivänpalanen Simeonin kourasta. Siitäpä mieskin nyt kiivastui, nipisti huulensa yhteen ja niristi kahdella sormella tyttöä hieman niskatukasta, lausuen: »sinä lunttu! pilkkaatko kallista Jumalan lahjaa? Vai niin! Kylläpä sitten käskis».

Aleksis Kivi, Seitsemän veljestä (14. luku)